

[Kurt Brauer.]

gerne have en offentlig debat i gang om denne lovgivning, og først og fremmest skal den jo til sin tid kunne forstås af de mange, mange mennesker, der kommer i berøring med den. Men det ville være synd at sige, at den ligefrem er pædagogisk bygget op. Noget af lovforslaget fremtræder som det rene volapyk; hør blot § 3, stk. 2:

„Ved anvendelsen af bestemmelsen i stk. 1 sammenlægges to samlevende ægtefællers indtægter, og begge ægtefæller henføres til den i § 2, stk. 2, omhandlede persongruppe, såfremt deres samlede indtægter overstiger den i stk. 1 omhandlede grænse, beregnet for forsørgere, med eventuelle tillæg i henhold til stk. 1, 3. pkt. Et barn under 16 år henføres til samme persongruppe som forsørgeren.“

Blader man om til den omtalte § 2, stk. 2, finder man henvisning til § 26, stk. 2, og blader man om til den, så er der henvisninger til §§ 6, 8, 9 og 11. Jeg skal spare for at læse alt det op, idet jeg tror, man allerede nu har fattet, at dette kan vi simpelt hen ikke være bekendt. Når loven til sin tid skal sendes ud til de myndigheder, der skal administrere den, så vil den alligevel fremtræde for en stor dels vedkommende i skemaform. Kunne vi så ikke lige så godt forme selve loven sådan med det samme? Den ville blive meget nemmere at forstå for de berørte parter.

Det, jeg har sagt her om befolkningens og organisationernes medvirken ved lovens udformning, leder mig direkte til det næste, jeg vil tale om ved denne partiernes præsentation af deres principielle synspunkter på sygesikring, nemlig tanken om at lade et amt, en kommune eller en enkelt sektor inden for socialforsorgen drive forsøg med denne nye ordning.

Vil ministeren ikke erkende, og vil folketingets partier ikke erkende, at denne lov ikke er det sidste, der er sagt om sygesikring i denne omgang? Vi vil få at se, at der skal mange ændringer til endnu, før vi kan sige, at vi er blot nogenlunde tilfreds med ord-

ningen. Hvorfor siger vi det så ikke i selve loven? Hvorfor erkender vi ikke, at der er behov for, at vi foretager lidt famlen med disse meget skrøbelige sager? Der er indeholdt så mange bestemmelser i loven, som vil kræve indviklet behandlingsmæssig og administrationsmæssig procedure, før vi kan sige, at metoden er tilfredsstillende, ja, det er et spørgsmål, om man ikke med rette kan sige, at sygesikring mere er en proces, end det er en tilstand, noget er i. Vi kan betegne sygesikring som noget, der ustandselig er og bør være under udvikling, og hvis vi kan indrømme det, så lad os da indsætte en paragraf i loven, der åbner mulighed for eksperimenter. Lad os sætte enkelte amter eller enkelte kommuner eller særlige områder af loven ud til forsøg, og lad os erklære os villige til at lave hele redeligheden om, hvis det viser sig, at der er bedre metoder til opgavens løsning, end vi først antog. Respekten for folketinget og for regeringen ville kun blive større, hvis vi gjorde noget sådant.

Et andet problem, jeg gerne vil berøre i dag, er lægernes stilling. Der klages over, at de praktiserende læger har for ringe efteruddannelse. Der er almindelig utilfredshed med, at den sympatiske tanke om lægehuse vinder så ringe tilslutning. Det bliver vanskeligere og vanskeligere for lægerne at afhænde deres praksis; nogle praksiser handles i dag til 1. mill. kr., og de unge læger tør ikke binde an med at købe dem, for sæt, man nu skulle ønske sig hen på en anden hyld inden for sit fag, når der var gået nogle år, ja, så står man der og kan ikke komme ned af den hyld, man er blevet anbragt på.

Af disse grunde mener socialistisk folkeparti, at lægerne bør offentligt ansættes, såvel som specialisterne bør det. Den eneste årsag til, f. eks. at vi skal beholde det grimme indtægtsgrænsesystem, forekommer mig at være det faktum, at der skal tjenes flere penge, jo flere brækkede ben der sættes sammen. Er der overhovedet nogen, som vil komme herop på talerstolen i dag og sige: ja, jeg vedkender mig indtægtsgrænsesyste-